

forskellige, vilde blive samlede under en og samme Position, der altsaa vilde komme til at omfatte faavel ordinære Brugsaartikler som rene Lufksvarer, og for saavidt gørligt at raade Bod paa dette Misforhold ved at søge de forskellige Varer beskattede under tilhørligt Hensyn til, om de ere Nødvendighedsartikler eller kun til Lufks, samt for at gøre det muligt at tilvejebringe en passende Beskyttelse for de eksisterende indenlandske Virksomheder, har man i nærværende Udkast foretaget en temmelig vidtgaende Soudring mellem de forskellige Varer, hvorved som Grundlag er benyttet det af Landstingets Toldudvalg særlikt anbefalede, i Betænkningen som Tillæg I. betegnede Forslag, hvorhos der er lagt Vægt paa, at Skelnemærkerne mellem Positionerne indhærdes blive saa skarpe, at Tvivl om en Vares rette Tarifiering ikke lettelig skal kunne rejse sig.

Uvenfor er det allerede bemærket, at den nuværende Tarifs Bestemmelser om „flettede Arbejder“ af Vast, Siv, Straa o. desl. (Løbe-Nr. 57—63), om „Hatte, Hatteformer og Huer“ (Løbe-Nr. 94—97) samt om „Klædningsstykker“ (Løbe-Nr. 118) i Udkastet ere indordnede under nærværende Gruppe, for saa vidt de ere af de i vort herunder henførte Stoffer, og de under Manufakturvarer hørende Varer ere herefter opførte i 8 Underafdelinger.

Den første Underafdeling i Udkastet omhandler „Klædningsstykker“.

Det er allerede i det foranstaaende bemærket, at medens Loven af 1863 under et aiber Bestemmelser for Toldbehandlingen af Klædningsstykker i Almindelighed, af hvilket Stof de end maatte være forfærdigede, omhandler den tilsvarende Position i nærværende Udkast kun Klædningsstykker af Manufakturvarer. I Løbe-Nr. 118 indeholder Loven den Regel om Fortoldningen af Klædningsstykker samt færdigheds Dele dertil, at de fortoldes „som Ybertøiets Hovedstof med et Tillæg af 100 pCt.“, saafremt nogen Del af Ybertøiet (hvortil Knapper og Knaphuller samt Kantning dog ikke henregnes) er ansat til højere Told end Hovedstoffet, eller Klædningsstykket er forsynet med Joer eller Byntbefættning ansat til højere Told, ellers af 50 pCt.“, og denne Regel er bibeholdt kun med Udeladelse af Ordet „Kantning“ i Henhold til en nu tilføjet Anmærkning 4 under Manufakturvarer, hvorhos der efter et af Landstingets Toldudvalg anbefalet Forslag er tilføjet den Bestemmelse, at Stroppe eller Underbefættning for Knapper og Knaphuller heller ikke

skulle henregnes til Ybertøjet. Hvad Størrelsen af pCt. Tillæget angaar, der som bekendt tidligere har været foreslaaet nedjat til 60 og 30 pCt. og derpaa til 80 og 40 pCt., har man ment, efter Fabrikationsforholdene her og i Udlandet, og da Indførelsen af Klædningsstykker er tiltagen betydeligt i de senere Aar, ikke at burde foreslaa en Medsættelse af samme, som, foruden at opveje Tolden af ved Forarbejdningen benyttet Materiale og Affald ved denne samt af Befættning og Bynt, skal beskytte det indenlandske Haandværk. I andre Henseender er derimod foretaget forskellige Forandringer med Hensyn til Fortoldningen af Klædningsstykker. I Loven af 1863 er under Positionen Klædningsstykker optaget en Bestemmelse om, at færdige Klædningsstykker af Trikotage ikke skulle inddrages under det for Klædningsstykker fastsatte Toldtillæg, selv om de ere syede og forsynede med paasyet Pinning, Kantning eller Strop af andet Stof, og Knapper. Efter at Trikotage-Industrien imidlertid nu har udviklet sig saaledes, at der indføres fuldstændige Beklædninger, der ere syede af Trikotage-Menvarer paa samme Maade som Klædningsstykker af andre Menvarer, og som hverken med Hensyn til Prisbillighed eller i ydre Henseende frembyde nogen Forskjel fra almindelige Klædningsstykker, vil der ikke være Grund til at indrømme Trikotage-Klædningsstykker den Særstilling, de nu indtage, og den paagældende Bestemmelse i Loven af 1863 er derfor udeladt i Udkastet. Dette vil medføre, at ogsaa almindelige Trikotage-Underbeklædningsgjenstande ville faae pCt. Tillæg. Det er derhos foreslaaet, at Fodtøj, Handsker, Seler og Strømpebaand samt visse Slags Handsker, Huer og Kaffetter skulle fortoldes som Klædningsstykker. Fodtøj samt Hatte og Huer ere i Loven af 1863 undtagne fra at behandles som Klædningsstykker, fordi de sidstnævnte Varer i det hele og Fodtøj til Dels ere særskilt tarifierede, og Undtagelsen for Handskers Bedkommende støtter sig ligeledes væsentlig paa, at Handsker af Skind særlig nævnes under Skindvarer. Efter at de tvende førstnævnte Varer ere udgaaede af Udkastet som egne Grupper, og Bestemmelserne om Klædningsstykker overhovedet indskrænkede til Klædningsstykker af Manufakturvarer, er Grunden til Undtagelsen bortfalden. Ikke alle Hatte, Huer og Kaffetter, men kun en Del af samme, saasom Hatte og Huer af Filt og Manufakturvarer skulle fremtidig fortoldes som Klædningsstykker, hvorimod Hatte af Straa, Halm, Vast, Siv, Blad- og lignende Trævler o. desl. foreslaas fritagne derfor, medmindre